

stalter, som af Landstinget var tænkt foretaget senere, nemlig naar Loven var tilvejebragt. Derved er den første Paragraf i Lovforslaget blevet simplificeret, og Sagen er kommen paa et mere aktuelt, et mindre eventuelt Standpunkt.

Et andet Formaal, som Folketinget mente, at man burde søge at lægge Grunden til ved Lovforslaget, er en eventuel Sammensmeltning af de Kællerste Anstalter med den anden som Stiftelse bestaaende Anstalt, nemlig Gammel Bakkehus og Ebberødgård. En saadan Sammensmeltning anser jeg — ligesom jeg tror, det andet Ting gør det — for at være et godt og fornuftigt Maal at stræbe hen til og som det, der bør være Endemaalet. Paa den anden Side kan der jo ikke her udøves Tvang paa nogen af Anstalterne til en saadan Sammenslutning, og for Øjeblikket ere Betingelserne ikke til Stede for en Sammensmeltning, men jeg erkendte og blev ogsaa enig med Udvalget i det andet Ting om, at der dog med nogen Søje og med Rimelighed i dette Lovforslag kunde optages Forslag, som havde Hensyn til denne Eventualitet og traf en Ordning for det Tilfælde, at en saadan Sammenslutning fandt Sted, som jeg er overbevist om en Gang vil komme. Det er af Hensyn hertil, at der til Lovforslaget er knyttet en Paragraf, som ikke fandtes i Lovforslaget, da det forlod dette Ting, og som ordner Styrelsen af de eventuelt sammensmeltede Anstalter saaledes, at den vil blive i væsentlig Overensstemmelse med den, som er fastsat for de Kællerste Anstalter. Og saa her er der taget alt fornødent Hensyn til den fremtidige Mulighed, der kan komme med Hensyn til en Opøsning af Anstalterne eller en stærkere Udsondring af Afdelingerne end den, der nu finder Sted, og paa den anden Side ogsaa til en Sammensmeltning saaledes, at Anstalterne ikke vedblive at være faktisk sondrede, som de nu ere. Det er altsaa i det hele en Ordning, som jeg tror at kunne anbefale, og som jeg derfor tilraader det høje Ting at blive staaende ved.

Under disse Omstændigheder vilde jeg altsaa være i Stand til at anbefale Tinget at vedtage Lovforslaget, naar der ikke dertil var knyttet to Bestemmelser, som jeg ikke kan betragte som heldige, og hvis vedblivende Fastholdelse vil blive en Hindring for Lovens Fremkomst. Den ene af disse Bestemmelser er den, som findes i Slutningen af § 2. Den vedrører ikke Ordningen selv, men angaar den kritiske Revision af de to Anstalters Forhold og Regnskaber. Det er der bestemt efter det andet Tings Vedtagelse, at Revisionen foretages af to Revi-

sorer, en valgt af hver af Rigsdagens Afdelinger paa 3 Aar. Det høje Ting vil vide, at der bestaar en kritisk Revision — foruden den Talrevision, som Ebberødgård og Gammel Bakkehus foranstalter for sit eget Omraade, og som ogsaa Professor Kæller foranstalter for sit Regnskabs Vedkommende — i Henhold til en Bestemmelse, som Rigsdagen har vedtaget efter Folketingets Finansudvalgs Forslag for to Aar siden, om, at 1,000 Kr. af det Beløb, der er anvist til de aandsvages Underhold for disse Anstalter, og som bevilges af Staten, skal anvendes til en af Ministeriet foranstaltet kritisk Revision. Det vil ogsaa være Tinget bekendt, at denne er udført paa en Maade, som — det tror jeg ikke, at der kan være eller er forskellige Meninger om — er særdeles fyldestgørende. Ministeriet valgte dertil Universitetsbogholder Golch, og den skyldige, udtømmende og upartiske, kritiske Revision, han har foretaget — det bør jeg udtale — har i høj Grad været fremmende for dette Lovforslag ligesom ogsaa for den Konto paa Finansloven, hvorom der her er Tale. — Den Bestemmelse, som er bleven vedtaget i det andet Ting, vil forandre dette, som altsaa er det bestaaende Forhold og forandre det paa en Maade, jeg ikke kan betragte som heldig. Thi jeg kan ikke betragte det som heldigt, at hvert af Tingene vælger en kritisk Revisor, fordi dette er et Indgreb eller Overgreb i det, som maa være Administrationens Sag. Al Revision, Talrevision som kritisk Revision, af de forskellige Administrationsgrene og af de Institutioner, som staa under disse Administrationsgrene, er Administrationens Sag. Rigsdagen reviderer, kritiserer og censurerer Ministrene i Statsrevisionen, men Rigsdagen har intet at gøre med en Revision af de enkelte Administrationsgrene, som høre under Ministerierne. Rigsdagen har intet at gøre med den administrative Revision og bør ikke have noget dermed at gøre. Den bør bede sig selv fritaget for et saadant Hverv, der i sine Konsekvenser vilde føre til, at den administrative Revision overhovedet i større Omfang kunde komme til at gaa over til Rigsdagen, ganske i Strid med hele vor statsretlige Orden. Jeg betragter derfor hele denne Ordning som principstridig og derfor som noget, der ikke bør indføres lejlighedsvis ved denne Lov og allermindst, da der ikke er nogen Anledning til at gøre en Undtagelse fra Principet for dette Tilfælde. Her er hverken Tale om saa store Værdier eller saa store Interesser, at man kunde sige: Her gøre vi en Undtagelse, som ikke drager Konsekvenser med sig. Det er